

Să ne-ofilim în flori de tei...

Lilia Manole

Ca un zețar, e-nveșmântat copacul,
Ce-și are-un idol, înflorit demult,
Coroana teiului, c-un succulent oracol,
Vestește,-al florilor de tei, tumult.

Dă-mi mâna ta, iubite, ca de zahăr,
Să ne-amintim, culesul de zețar
Al florilor de tei, în ancestralul cufăr,
Și-ascunse-n umbră, pentru zile mari.

Să nu zădărniciuim, iubite, timpul,
De după pomi, florale nimburi vin,
Hai, dă-mi, iubite, mâna, în tot chipul,
Să fim o carte, al florilor de tei, alin.

La umbra cărții, ele s-or așterne,
Neprihănite, sfinte și mieroase,
În zugrăviri suave, descoperind pe gene,
Esențele virtuților, ce nu ne lasă.

Și- n adieri de contrapagini să simțim,
Cum florile ne iau, frumos, de mână,
Ca două frunze, să ne-nvrednicim
De mierea liniștii, teioasă și divină.

Sfârșit vernal zețarii prevestesc,
Hai, dă-mi, iubite, mâna să versăm
O nouă înflorire -a teiului ceresc
Și-n galbenele stele să ne cufundăm...

Dă-mi mâna ta, iubite, cu degetele reci,
Adevărata nostalgie abia acum revine,
Ca un zețar, venit din primăveri, pe veci,
Și-și încălzește palmele, cu flori ce ne îmbră.

Și-un vesperal sfârșit de necules amor
Al florilor de tei, pe-o clipă implorând,
Sub clar de lună, să pășim, cu sens domol,
Și -n flori de tei să ne-ofilim, visând...

Lilia Manole